XHARCK “ALGUNS” CRIMINALS DINS LA POLICIA

Jordi Solé Domingo

XHARCK "ALGUNS" CRIMINALS DINS LA POLICIA

Jordi Solé Domingo

Avant
editorial

Primera edición, abril de 2026
© Jordi Solé Domingo, 2026

Cualquier forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra sólo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo excepción prevista por la ley. Diríjase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necesita fotocopiar o escanear algún fragmento de esta obra (www.conlicencia.com)

Diseño y Edición:
Avant editorial
Avenida de Londres, 6, Portal 1, Ático A,
28500 Arganda (Madrid)
www.avanteditorial.com
info@avanteditorial.com

ISBN: 979-13-88206-23-8
THEMA: FFP - FHP - FHX - 1DSE-ES-J
DEPOSITO LEGAL: M-11188-2026

Aquest llibre està dedicat a una persona
que ens ha deixat recentment, i amb la qual,
a més d'existir un vincle especial,
hi compartia uns mateixos valors i principis:
l'honestedat i la lleialtat.

També la valentia d'actuar i dir les coses
en base a unes conviccions profundes,
encara que a cops pugui resultar desagradable.

Perquè si un fet és just, s'arriba fins a les últimes conseqüències.
Una persona en la qual, si un es trobava en un mal pas,
sabia que hi podria confiar.
Que no confonia el fer broma amb prendre's
les coses amb la seriositat que pertoca.

Que sabia que els vincles de sang són sagrats,
i no els ha de poder trencar fàcilment una persona "externa".

Quan vaig publicar el primer llibre el 2015,
la teva opinió, "home, he vist coses pitjors,
i estan publicades", em va animar a seguir endavant,
perquè almenys ja sabia que no faria el ridícul.
Ara, quan et preguntava "què et sembla?",
em miraves als ulls, i amb la teva franquesa
habitual em responies: "Jordi, si no fos interessant
ja no el llegiria". I, quan vas acabar de llegir
aquestes set-centes pàgines, les teves paraules,
"és realment molt interessant",
em van fer sentir realment orgullós.

Dedicat a tu, Ramon, perquè eres una bona persona,
una persona de bon cor, i et portarem sempre en el nostre record.
Potser perquè mai demanaves res, ja fos per orgull, o per no molestar,
o per no preocupar els éssers més propers… però sempre disposat a ajudar.
Potser per això es fa més difícil oblidar-te,
potser per això et trobem tant a faltar,
i ens preguntem: "Podríem haver fet alguna cosa més?"
Si hi ha un "més enllà de les bones persones",
ens hi retrobarem, sens dubte.

PROLEG

Ja que hi ha certes semblances amb els temes exposats, m'agradaria començar aquesta introducció, amb el permís de Quim Monzó, fent un símil del seu parlament, el 2007, a la Fira del Llibre de Frankfurt.

L'autor, abans de començar a escriure aquestes línies, ha dubtat. Ho explica o s'espera? Ho fa, no ho fa? Si ho fa, què en pensarà la gent? Si no ho fa, ell mateix es titllarà de covard. Quines conclusions en traurà la gent? La gent, àvida d'allò morbós, de seguida treu conclusions equivocades. Aquella que fa les deduccions més ràpides. I també perquè, malgrat ser català, s'avergonyeix de la conducta de molts dels polítics de la seva terra.

Sense poder evitar tenir aquests sentiments contradictoris, pren la decisió, no per afany de protagonisme, sinó perquè la ciutadania pugui jutjar. Per destapar conductes mafioses. Serà el seu gra d'arena perquè algunes coses puguin millorar. Un cop lliure de les urpes del "monstre", utilitzarà allò que fins al moment li havia estat negat, la llibertat d'expressió. Si no ho fes, se'n penediria tota la vida.

Però segueix tenint dubtes. Ha d'explicar d'entrada tota la sensació d'injustícia que ha sentit durant molt de temps? Tot aquest reguitzell de no alegries que ha experimentat? Per crear d'inici un clima de suspens? Hauria d'inserir ítems que cridessin l'atenció dels lectors? Decideix que no, ja que en aquest cas la realitat supera de llarg la ficció, i ornar-la produiria l'efecte contrari, deslluir-la.

Podria explicar els seus deu últims anys al Cos, i al mateix temps les petites Black Ops de les quals se sent molt orgullós. De fet, ningú l'impedeix descriure-ho tot amb pèls i senyals. Això sí, sense donar cap dada de les que es podrien considerar "sensibles". Ja arribarà el moment de posar cares, i noms, als personatges, però en aquest moment encara no toca.

També busca referències. Altres persones que hagin denunciat injustícies públicament, i en totes troba un denominador comú: ansietat, i nerviosisme. També el parlar molt de pressa, voler explicar massa coses en poc temps, i fer-se un embolic. Tenir només aquells deu minuts de glòria, i després ja ningú en parla. I, a més a més, el que ha parlat acaba essent perseguit.

Per això decideix fer-ho diferent. Com ell mateix diu en escriure's, no es considera ni millor ni pitjor, simplement diferent. No farà servir el malabarisme dels polítics, amb les seves paraules comodí, que saben col·locar adequadament, per al final no dir res. Descriurà els fets cronològicament, tal com el protagonista els ha viscut.

Sobre el que no té cap dubte és que ara és el moment. O com diuen en anglès, "the time is now", ha arribat l'hora! No tres mesos abans, no l'any que ve, o dins de cinc anys. Aquí, i ara. Perquè el procés judicial obert com a conseqüència dels fets que s'expliquen es pot allargar ben bé deu anys. I vol que la ciutadania de Catalunya, a qui els polítics amaguen tan bé la informació, en tingui coneixement.

Aquest relat podria estar basat en una història real. Alguns dels personatges, noms, càrrecs, assumptes, institucions, i localitzacions podrien haver estat canviats per no exposar la veritable identitat d'alguns dels protagonistes. També perquè els fets principals podrien estar pendents d'investigar en els jutjats. Per respecte a la institució judicial, a la seva feina, i als "tempus" d'instrucció dels diferents casos.

Es tracta d'un relat novel·lat. Però cal recordar al lector la frase "La realitat sempre supera la ficció", que es pot expressar amb un enfocament diferent: "La ficció ha de demanar molts cops permís a la realitat per superar-la". En aquest cas concret, en molts dels episodis narrats, la realitat deixa molt enrere la ficció.

És molt senzill, un fet real un se l'ha de creure, per molt inversemblant que pugui semblar. Perquè ha succeït, i no es pot negar. És llavors quan s'acostuma a dir "ni la ment més imaginativa hauria pogut idear una història tan enrevessada, i amb un final tan sorprenent". Però és així, ha succeït a la vida real. En canvi, un fet ficcionat sempre serà discutible: "Au va, home, tu flipes! Això és impossible que succeeixi mai".

El lector haurà de tenir en compte, sempre, que fets que li semblin totalment creïbles poden haver estat ficcionats. I a l'inrevés, allò que sembla impossible que hagi passat podria ser cert.

L'autor no ho pot dir amb exactitud —per no privar el lector dels components principals de la història, la intriga, el suspens— però els percentatges de realitat —ficció, o ficció— realitat podrien estar al voltant del quinze — vuitanta-cinc per cent. A què correspon cada una d'aquestes xifres? Això ho haurà de resoldre el lector. Però, amb tota seguretat, no tindrà massa dificultat en col·locar les xifres correctament. De tota manera, i perquè no pugui haver-hi conflicte "existencial", l'autor s'acull a la vint-i-tresena esmena. "Qualsevol semblança amb algun nom, càrrec policial, assumpte, institució, o qualsevol persona de la vida real, seria purament accidental, i només una coincidència".

També vol deixar constància que només un cop s'ha trobat a la vida que la ficció superi la realitat. És a la pel·lícula "Silver Linings Playbook", mal traduïda al castellà com "El costat bo de les coses". Jennifer Lawrence, molt temps en el top dos de les dones més sexys del món (després de Scarlett Johansson), coneix Bradley Cooper. Aquest dona vida a un bipolar acabat de sortir del psiquiàtric. Ella, vestida amb un mallot que deixa entreveure el seu tipus perfecte, al quart d'hora, li diu "Escolta, si vols pots follar-me allà darrere, en la meva caseta". Això, malauradament... bé, això no succeeix a la realitat.

Serà un thriller policial, però amb un component psicològic important. Hi haurà molta acció, però els personatges estaran profundament perfilats en la seva personalitat. Ja que el protagonista sempre ha afrontat la vida des d'un punt de vista global. Veu tots els condicionants tangibles, status, grau de poder, etc., però tenint en compte que darrere sempre hi ha d'haver una persona, amb la seva ment, que mogui els fils.

Sense adonar-se'n, el noranta-nou per cent dels actes i reaccions conscients d'una persona estan motivades pel seu subconscient. Per tot el que ha anat emmagatzemant durant tota una vida. Però de la mateixa manera que, tenint un grau de poder, l'aprofita per "putejar" els seus subordinats, només cal descobrir el seu punt dèbil o les pors més amagades. Dona un gran avantatge "saber" com reaccionarà el rival davant un fet. Anticipar-se, si cal, a les seves reaccions. Hi haurà diversos exemples al llarg del llibre.

I es podria qualificar de terrorífic en alguns episodis de la història. A part del respecte cap a les conseqüències físiques i econòmiques que pot tenir per a un

enfrontar-se a poders més elevats, es deixen al descobert els pensaments d'algunes ments que ens envolten... Ments que prenen decisions sobre la nostra vida, que les veiem diàriament, però que, per sort, la gran majoria no s'ha de posar en el seu lloc, ni intentar entendre-les.

S'explica la vida de Xharck, un mosso d'esquadra. L'any 2012, quan s'inicia la història, encara li queden alguns anys per jubilar-se. Sempre, des que era un infant, mirant detingudament el que l'envoltava, i dibuixant tot allò que veia, Xharck ha observat la vida com si fos una funció de teatre. Una obra anomenada "El Gran Teatre de la vida", en la qual tots participem, amb el nostre rol, i interpretant un determinat personatge. Personatge que actua "supeditat" als seus particulars condicionants.

El veritablement interessant és aconseguir veure aquesta obra, no des de l'escenari, sinó des de la platea. Veient tots els fets objectivament. Copsant, i arribant a entendre en profunditat, algunes conductes que podrien ser catalogades com grotesques, i fins i tot, esperpèntiques. Això li ha permès prendre's les reaccions de certes persones i, fins i tot, les situacions més difícils, amb humor, i des d'un punt de vista irònic. Traient-li tot l'estrès que ens impedeix, a cops, actuar amb la calma i concentració necessàries.

Li agrada ajudar la gent amb "problemes". Sempre prioritzant els tres sectors més desprotegits de la societat, infants, dones, i gent gran. Aprofita per donar un cop de mà a persones que es troben en un mal pas. Amb la seva freda, i analítica ment, molts cops s'adona que la gent ha magnificat el problema, i això els impedeix veure el recurs adequat per solucionar-ho. No importa, ell actua, i en el grau que pot, retorna les coses al seu ordre natural.

Ell les anomena BB.OO. Són Bones Obres, però tenen tots els ítems que caracteritzen les Black Ops. La traducció pràctica és Operacions Secretes, més o menys com les que fa la CIA, o també alguna unitat d'elit com els Seal Team Six, o el Mossad. Perquè, perquè tinguin èxit, s'han de planificar a l'ombra, i executar-se amb precisió, i sigil. Es produeix un resultat determinat. Però es desconeixen els principals paràmetres, qui, com, i el perquè? Quelcom bo ha succeït. S'ha produït un fet que no té explicació, però ha beneficiat algú que estava patint per culpa d'una injustícia. Importa res més?

Mark Twain va escriure: "Els dos dies més importants de la teva vida són el dia que naixes, i el dia que descobreixes per què". Xharck ja no recorda quan descobrí aquest perquè. Devia ser inesperadament, el primer dia que va ajudar algú, més enllà de les seves estrictes obligacions. Et paguen per fer la feina. Però la satisfacció que va sentir aquell dia, veient com amb un consell ajudava algú a sortir d'un mal pas, a unes bones persones, és impagable. I l'havia "dopat" de tal manera, que s'hi havia "enganxat".

Queda molt bonic dit així, no? Ajudar, des de la vessant policial, a qui ho necessita. És com tenir un superheroi a la vida quotidiana. Però Xharck no és un "sant". Algunes accions —que podrien ser difícils d'entendre des d'un punt de vista estrictament legal— dutes a terme a la seva vida, són respostes a agressions totalment injustificades. No respon a tot, solament a les més greus. O que impliquin persones estimades. Si sols l'afecta a ell, pot no fer res, i simplement pensar "pobre infeliç".

Però, el que no ha fet, ni faria mai, és utilitzar la violència gratuïta —tant com l'abús de poder, o motivat per emocions com l'enveja, l'odi o la ràbia— contra altres persones. A diferència d'alguns elements que surten reflectits al llibre. Xharck creu, en referència a la maldat, que hi ha dues classes de persones. Les que la porten escrita al

seu ADN, i les que, quan accedeixen a un status privilegiat, veient com poden doblegar fàcilment la voluntat de les persones, els satisfà, i s'hi enganxen.

A Xharck, efectuar una BO, encara que els mitjans emprats siguin "dubtosos", li permet anar-se'n a dormir amb la consciència tranquil·la. Sap que ha tornat "mal", però ha estat per restablir un "bé" arrabassat injustament. Els que utilitzen l'abús de poder com un mitjà per aconseguir els seus objectius poden dir "jo també me'n vaig a dormir amb la consciència tranquil·la". Però una cosa és dormir, i una altra ben diferent somiar.

No es poden escollir els somnis. El subconscient allibera totes aquelles coses que la ment conscient ha arraconat. Per molts motius, però un d'ells és quan les accions efectuades li suposen un conflicte intern. Podria ser que aquestes persones que fan el mal gratuïtament, en els seus malsons, haguessin de ballar amb "criatures" que apareixen des de la foscor, i els recorden tot el mal que han fet. S'anomena "Síndrome de Dimoniman" i no té cura. Els acompanyarà totes les nits de la seva vida. I si tenen la "mala sort" que existeixi un més enllà —explicat més endavant a "La Lluita del Bé contra el mal"— ho sofriran durant tota l'eternitat.

Les BB.OO. tenen el seu component, per dir-ho d'alguna manera, irònic. Ja que normalment es fan coses perquè la gent les lloï. És totalment lògic que a la gent li agradi que els seus actes siguin reconeguts. A Xharck no li importa estar a l'ombra, i no rebre cap lloança. Només li cal recordar la cara de satisfacció del matrimoni que ha vist com uns ocupes han deixat lliure el pis en dues hores. Sense violència, a cops sense ni saber que han estat forçats a marxar. I sense que aquest matrimoni hagi hagut de desemborsar la meitat dels seus estalvis, per poder presentar una demanda al jutjat.

Però l'any 2012, una d'aquestes BB.OO. es complica, i Xharck perd Gemma, la que havia estat la seva amiga, i confident, durant molts anys. Li suposa un daltabaix emocional important. Vol donar el seu merescut als culpables, però necessita informació contrastada que només podrà donar-li un company amb un nivell d'accés superior. Després ell, sobre aquesta informació, i abans d'entrar en acció, farà la seva investigació "digital" particular. Sense que ningú ho sàpiga, aprofitant els coneixements que té en ciberseguretat. Sap al que s'arrisca si l'agafen, o si es descobreix tot. Però val la pena, i més que mai, val la pena fer-ho bé.

Ja té el que necessita per començar. Està gravat en una memòria USB. De forma totalment inesperada, aquest dispositiu li desapareix al lloc més segur de la comissaria. No sap què ha passat. Però durant cinc dies analitza els fets, tots els indicis, i acaba descobrint que l'hi havia furtat un comandament, amb traïdoria. L'analitza psicològicament, i veu que pot ser influenciable. Amb una "subtil" maniobra psicològica provoca l'aparició del pendrive. Però sorprenentment, ho fa a les sabates de... bé, l'anomenarem "Toto Riina" —en endavant TT— . I aquest no té el famós sabatòfon del superagent 86 "Maxwell Smart".

TT té el càrrec, però és com si s'hagués agafat qualsevol analfabet, i se li hagués donat els galons. Li vol fer empassar una història ridícula, amb la finalitat d'encobrir l'autor del furt. Xharck el posa contra les cordes, dient-li que és un fet massa greu perquè es pugui deixar passar. Per a Xharck són quatre motius. El primer, el fet en si, amb el trasbals que li ha provocat. El segon, el lloc on s'ha produït. El tercer, la persona que ho ha fet, amb un grau de responsabilitat dins el Cos —la seva missió és impedir delictes, no robar als companys— . El quart, i últim, perquè era la sostracció d'una

informació vital que podria haver-li impedit portar a terme el seu full de ruta, prèviament prefixat. Donar el seu merescut als que havien provocat la mort de Gemma.

És conscient que l'empresa pot durar anys, i que ho haurà de fer en solitari, però ja tenia experiència en aquesta classe "d'affaires". El que no podia imaginar-se és que les majors dificultats li vinguessin, no d'un clan criminal, sinó de dins del Cos. Per part de quatre tarats mentals.

Van ser cinc dies de molts nervis. Per les "inusuals" circumstàncies en què es va produir el furt, i per la informació que contenia el pendrive. Malgrat això, abans de fer el pas decisiu, els donà l'oportunitat de rectificar. Però aquest prospector no tolera que el qüestionin, i al cap d'un mes i mig Xharck entra la denúncia al Jutjat de Guàrdia.

A partir d'aquí es desencadenaran una sèrie de fets. Si s'hagués de resumir en tres línies —són moltes pàgines— es podria dir que TT no va perdonar-li mai que l'hagués denunciat. Una ofensa "imperdonable". Intentarà de totes les maneres possibles acabar amb Xharck. Durant deu anys. Emprenent accions que serien considerades més pròpies d'un descerebrat, i únicament motivades per l'odi, la ràbia, i l'ànsia de revenja. Però Xharck —a qui li agradava sempre mantenir un perfil baix— seria més dur del que aquest prospector podia arribar a intuir, i al final es girarien les tornes. D'una manera que ningú s'esperaria, i implicant deu efectius —alguns emissaris— en quatre presumptes delictes greus.

Xharck, motivat per les circumstàncies, s'havia hagut d'implicar a fons en una lluita que ell no havia buscat. Arribant a endinsar-se en les profunditats de cervells realment trastornats. No havia estat una tasca agradable, però era necessari fer-ho. No és exactament com diu el títol de la cançó "Estimar-te és una feina bruta, però algú havia de fer-ho", sinó "A cops, en aquesta vida, s'han de fer coses desagradables. Però és 'absolutament necessari' fer-les". Perquè, si no, acabes prenent la decisió equivocada en el "primer dilema" que es presenta en aquest món real, i que s'explica al llarg del llibre.

En anglès existeix el verb "to must". I have to go to work és "He d'anar a la feina". S'hi ha d'anar, simplement. Però "I must go to work this afternoon" implica una necessitat imperiosa. Absolutament necessari. Doncs en aquestes tasques s'aplicaria aquest últim verb. Perquè si no les fas, per molt "repulsives" que puguin ser, ja has begut oli.

Es narren, amb tota classe de detall, els últims deu anys al Cos d'un efectiu que va "gosar" denunciar al Jutjat un prospector. Com s'activà tota la maquinària del Sistema, sense cap pietat, en contra seu. Es relata la seva experiència personal, el dia a dia, sofrint l'assetjament, i marginació, per part d'alguns "valents" amb galons. I es "proposa" una teoria del perquè podrien haver succeït certs fets, i perquè, malauradament, el Cos manté, actualment, la mateixa estructura.

Aquests últims deu anys es podrien qualificar com una història de supervivència, o més aviat de resistència. El sistema utilitza tota la seva força, per intentar esclafar-lo, per destruir-lo. Xharck, a finals de 2018, arribà a tenir cinc expedients oberts alhora. Quan un té "cinc" casos oberts, o s'és molt dolent, o quelcom estrany està passant. Més encara quan el cinquè era per una simple caricatura —sense nom, sense cap data— penjada al seu perfil de Facebook. L'objectiu era fer-lo fora del Cos. Al preu que fos.

Xharck haurà d'alternar la lluita oberta contra el Sistema, amb la Black Op que li haurà de permetre acabar amb l'organització que havia decidit eliminar Gemma, la seva companya sentimental. Aquesta podria semblar una empresa inabastable per a

qualsevol persona normal. Però Xharck va ser entrenat per a aquest tipus d'operacions. I ha anat, amb el temps, millorant les seves habilitats. L'observació, el sigil, entrar i sortir sense ésser detectat és, simplement, una qüestió d'entrenament.

Disposa del material necessari. Coneix el "modus operandi" d'aquests clans. La seva conducta, l'abús de poder portat al límit. Amenaces, coaccions, extorsió... El seu objectiu és, sempre, crear el terror, tant per fer funcionar el seu negoci, com per protegir-lo de qualsevol intromissió, arribant, si és necessari, a l'assassinat. Sense escrúpols. No dirà mai que sigui una empresa fàcil. Però sap que estudiant tots els detalls, coneixent a fons el funcionament, i aprofitant els punts dèbils, o "escletxes de seguretat", la balança es decantarà inevitablement al seu favor.

El temps també jugarà al seu costat. Si cal, sis mesos de vigilància, una incursió —entrada i sortida— de mitja hora escassa, i desaparició durant dos anys fins que hi hagi una "mínima relaxació". És expert en efectuar operacions a l'ombra, sense deixar cap rastre. El que no s'hauria esperat mai, és que, a cops, les dificultats més grans les trobés en un entorn, que en teoria ha de seguir unes normes ben marcades. Anirà descobrint que el poder, econòmic o de status, pot arribar a corrompre, de la mateixa manera, persones que estan en entorns totalment oposats, i enfrontats.

Però és el món real —aquell que només veiem quan ens afecta de ple— i un ha d'adaptar-se al que va trobant. Indubtablement hauria preferit no "ensopegar" mai amb algunes de les persones que apareixen en el relat, però de tot es pot extreure quelcom positiu. I, per descomptat —en un partit amb àrbitre comprat i tot— la sensació de sentir-se encara més orgullós d'haver resistit. I guanyat.

Xharck es va sentir fort en tot moment. Cada atac, en lloc de debilitar-lo, reforçava més la seva cuirassa. Ells veien com a cada dispar —a cops l'impacte l'obligava a posar-se de genolls— no tan sols no queia definitivament contra el terra, sinó que tornava a aixecar-se. Mirant-los als ulls. La confiança en si mateix, aplicant els recursos "adequats" i veient com donaven resultat, s'havia multiplicat per deu.

Xharck haurà d'utilitzar tots els recursos possibles per defensar-se. Encara que alguns puguin dubtar de la legalitat de "certes maniobres", es legitimen quan la fi que es persegueix —a més de defensar-se dels atacs— és acabar amb les conductes corruptes del Cos.

Era conscient que, emprenent aquesta empresa, rebria moltes decepcions, i veuria com molta gent s'aniria apartant del seu costat. Hi ha hagut molts que li han girat l'esquena, molts que s'han apartat, per por. Si comencés a fer una llista de "aquest podria haver fet això", "aquest va escriure això", "aquest em girava la cara", "aquest tal...", no acabaria mai. Podia arribar a imaginar-se que, fins i tot, dins el cercle més proper, podria haver-hi persones que li fallessin. Però per ell no és un tòpic "veure el costat positiu de les coses" —encara més orgullós d'haver-se'n sortit sense el seu ajut.

En entrar en la lluita, per poder contrarestar les amenaces, s'hauria vist obligat a baixar a les profunditats on no arribava la llum del sol. Havia notat els tentacles d'aquells calamars gegants intentant arrossegar-lo a la sima més negra, i profunda. Havia vist criatures que hauria desitjat no veure mai. Al final havia descobert que eren calamars de silicona, i havia aconseguit tornar a la superfície. La sort seguia al seu costat.

Per comprendre bé tot el que s'explicarà al llarg d'aquestes pàgines s'ha de ser conscient, des d'un punt de vista "global", a què s'enfronta qualsevol persona en la seva vida diària. En aquest món, en el nostre país, i en el seu microentorn. S'ha de

conèixer bé les forces, o energies, que ens envolten, i contra les que haurem de lluitar. Hem de tocar de peus a terra. Perquè només hi haurà dues opcions. Anar cada vespre a la recerca d'"Arcs de Sant Martí, i Unicorns" i pensar que al dia següent tots els mals hauran desaparegut...

O bé tenir els collons d'acceptar que, a cops, encara que no es vulgui, per defensar allò que realment té valor, la dignitat, o les persones més properes, un haurà de fer coses "desagradables". Però absolutament necessàries. Es descriurà aquest món real, i la lluita constant entre el bé i el mal. Amb l'abús de poder sempre present a la nostra societat. En tots els àmbits.

Serà necessari també conèixer amb detall la dinàmica interna del Cos de Mossos d'Esquadra. És un context diferent a qualsevol altre. No és una fleca, o una carnisseria —encara que en alguns casos pogués semblar-ho— . És un cos jerarquitzat, on l'opinió "dissident" és sempre mal vista. Encara que s'exposin coses evidents, i lògiques. Perquè es qüestiona el principi d'autoritat, i pot deixar en evidència la manca de cultura policial del que ha donat l'ordre. Aquesta opinió diferent passarà a ser considerada una crítica, i la persona aviat serà titllada d'element conflictiu. Simplement perquè ha expressat un pensament que no combregava amb el del cap.

S'explica com, a cops, la mentalitat policial, o visió d'alguns d'aquests caps, es va tornant molt restringida. Fins al punt que no interessen els ítems que no estiguin directament relacionats amb les funcions del Cos. Només esperant resultats. Comporta que, moltes vegades, en la tasca final realitzada no s'hagi aprofundit suficientment.

S'explica l'origen del Cos, l'evolució en el temps, i es detallen els ítems que fallen. Hi ha sobretot deficiències greus en la cadena de comandament. S'analitzaran objectivament, i es proposaran millores concretes, que haurien de garantir, amb el pas dels anys, un Cos menys "coartat", i més professionalitzat.

S'explicarà amb detall —sense revelar cap "secret"— aquesta dinàmica interna on diversos factors es combinen, agafant molta rellevància. Provocant que l'escala bàsica, la gent que patrulla, la que està més exposada, la que està en contacte amb el ciutadà— visqui a cops en un veritable regnat de la por. Es descriuran aquests cinc factors clau "concatenats", que fan molt difícil la tasca diària dels mossos. Cinc factors que podrien deixar de tenir tanta influència, si en un d'ells s'inclogués un sol ítem, que corregiria els "fallos" del Sistema.

I es descriu encara amb més detall la FAI —Fucking Ass Inquisition— , el tercer factor en aquesta cadena, que resulta molt determinant en el resultat final. La FAI podria referir-se al grup encarregat d'aplicar el règim disciplinari.

S'explicarà allò que ningú ha gosat dir públicament. Exposant les "vergonyes" de certes persones que manaven molt. I que ja hi ha hagut sempre "algú" encarregat de tapar-les. Hi havia ganes d'explicar-ho públicament. Però, dos anys i mig abans del llançament d'aquest llibre, Xharck encara estava en actiu, i des de la DPGR se l'haurien cruspit viu. Només amb l'excusa que podria estar donant una mala imatge del Cos.

Serà una crítica constructiva. Perquè l'autor vol deixar ben clar que hi ha molts bons professionals treballant al dos-cents per cent cada dia. No seria just que, fixant-se única, i exclusivament, en certes "pomes podrides", tota la imatge del Cos es veiés afectada. El Cos actual és el resultat d'una mala planificació —o planificació al gust— feta durant quaranta anys des d'un determinat grupuscle de poder.

Hi ha molts bons professionals que es deixen la pell dia rere dia en fer la seva feina el millor possible. Ha treballat amb ells. Ha viscut amb ells els problemes, i l'estrès

que produeix tenir tres cops més feina de la que es pot fer. O trobar-se sota les ordres d'un cap que té un problema per a cada solució. El que s'explicarà no és tant una crítica a les persones, sinó al Sistema, i a una determinada forma de fer les coses, dubtosa, durant quaranta anys.

Xharck creu que la ciutadania de Catalunya té dret a conèixer què passa en el dia a dia dins el Cos. Perquè és el Cos que l'ha de protegir, i li ha de proporcionar seguretat. Tenen dret a saber quines "disfuncions" podrien afectar la seva eficàcia, i si la seva professionalitat pot estar coartada d'alguna manera per factors interns molt poderosos.

Es relatarà també la traïció comesa per un advocat mediàtic de Lleida. En, possiblement, un dels casos més clars d'assetjament laboral comès per dos incompetents contra Xharck. Com l'enganyava, com s'oposava, a les seves espatlles, a resolucions del Jutjat que l'haurien afavorit. I finalment com va "deixar" de presentar quaranta-un fragments d'àudio. Proves irrefutables d'actes fets per dos comandaments amb l'expressa voluntat de denigrar-lo. No n'hi ha prou amb tenir tot el Sistema que va a per tu, sinó que, fent les coses com cal, et pots trobar persones —forçosos enllaços entre el ciutadà, i l'administració de Justícia— que haurien de ser de confiança, i en realitat són corruptes. També es relata la traïció d'un company.

Hi ha uns breus apunts sobre la història de Catalunya. Si el lector és espanyolista, feixista, o seguidor d'Abascal, es pot saltar el capítol. Però si el llegís sabria perquè Catalunya és una nació, i s'adonaria de per què mai renunciarem a ser-ho. Què hi pot haver, més democràtic, que un referèndum?

S'analitzen "especialment" els fets succeïts des de l'onze de setembre de 2012 fins al vint-i-set d'octubre de 2017. Incidint en el comportament d'alguns polítics. Prenent com a model referències externes. I exposant els motius perquè els diputats al Parlament mai seran veritables representants de la ciutadania de Catalunya. No ho seran mentre les llistes siguin tancades, confeccionades per un club exclusiu de persones, i per interessos que van més enllà del servei al poble.

La pàtria de Xharck és Catalunya, malgrat alguns dels seus polítics. Al llarg del llibre s'explica per què. I el cos de MM.EE. seguirà essent per a ell La Policia de Catalunya, malgrat alguns dels seus comandaments. Això encara estarà més ben explicat. I sens cap mena de dubte, orgullós, malgrat tot el que explicarà, d'haver-ne format part aquests últims, quasi, quaranta anys.

En un llibre on es relata la lluita contra un sistema injust, no es podia deixar de parlar sobre un altre sistema corrupte, que provoca contínues injustícies. El Reial de Madrid. L'autor considera que hi ha suficients proves per considerar que és un frau en majúscules. Al llarg de tota la seva història. Es raonarà cada fet. De retruc rep un altre equip de futbol —el Reial de Cornellà— però és inevitable. Mai he acabat d'entendre el perquè d'aquest adjectiu, els altres equips són irreals? Podria ser que visquessin amb una mentalitat ancorada encara al segle XIX, o a l'edat mitjana, quan un títol representava ser més que els altres?

Les veritats fan mal. Bé, si algú és madridista o espanyolista, també es pot saltar els capítols. O, si ja ha comprat el llibre, i els llegeix, juntament amb el de la veritable Història de Catalunya, seria interessant saber com debat els arguments. Potser descobrirà "l'engany" a què ha estat sotmès, gràcies a una aclaparadora propaganda unionista, durant tota la seva vida.

I com sempre, mirant-ho des del costat positiu —mirant sempre a través del cristall "d'aquell color"— Xharck vol agrair a totes aquestes "persones" el gran material

didàctic que li han proporcionat. No hauria hagut d'inventar-se algú molt, molt dolent, ni un psicòpata sociòpata paranoic-obsessiu, i manipulador. Ni mentiders compulsius, ni persones amb gran poder sobre altres —sense cap personalitat— prenent decisions importants. Tampoc veritables "gallines". Amb l'oportunitat de conèixer-les a fons. Constatant que eren l'exemple de l'absència de valors i ideals, amb un únic objectiu, trepitjar qui calgués per anar avançant.

No, no havia hagut d'esforçar-s'hi massa. Perquè quan coneixes realment les persones és en les situacions complicades, extremes, on surt a relluir el seu veritable caràcter. Les pors, les limitacions, els odis, els sentiments més profunds, etc. Perquè és en aquestes situacions quan no es poden amagar. Xharck simplement havia anat contemplant les seves reaccions, el seu comportament. I en tragué una conclusió no gaire gratificant. Convivim amb veritables monstres. Els tenim al nostre voltant en la vida de cada dia.

Sap que el que explicarà —fets mai contats, i que faran avergonyir més d'un— provocarà que algunes persones es posin "lleugerament" nervioses. I també és conscient que a alguna d'aquestes ments "privilegiades", aprofitant el poder que tenen, se'ls podria passar pel cap d'intentar quelcom. Però no té por a les possibles reaccions. A més, pot intuir el que succeirà.

En primer lloc la sorpresa: "Qui collons és aquest?" Un ex mosso d'esquadra... En segon lloc, la ràbia: "Com s'atreveix a explicar públicament certs fets?" Llibertat d'expressió... En el tercer apareix l'ànsia de revenja: "El cosirem a denúncies... per revelació de secrets, i per infringir el deure de fidelitat amb el Cos!"

No hi ha cap infracció del deure de fidelitat amb el Cos de MM.EE. —"Sols es fan públics deu mil dos-cents trenta documents classificats"—. Ara ja en broma, al llibre no es revela cap informació que només pogués conèixer per la seva condició de policia —encara menys cap revelació de secrets— ja que tota la informació que donarà quant a les infraccions penals que es detallen, és pública. Està al Jutjat, i d'altra banda sempre parlarà en condicional, i respectant la presumpció d'innocència.

Per aquest motiu els voldria donar un consell. Abans que es remoguin inquiets a la butaca, prenguin-se una pastilla, desestressant-se, i oblidant-se de "prendre" represàlies. Si no van fer el que havien d'haver fet en el seu moment, ara no vulguin fer recaure la seva culpa en altres. Perquè Xharck, que des dels inicis del conflicte ha jugat una partida d'estratègia, sap cobrir-se les esquenes, i avisa: a part de poder demostrar-ho tot, amb documents —siguin escrits oficials, d'àudio, o vídeo— potser tindria en el seu poder algunes "cartes" valuoses amagades.

Aquestes cartes "podrien demostrar" que tres "molt" altes personalitats de diferents Governs de la Generalitat tenien ja coneixement de l'intent d'enganyar els Tribunals. Ho sabien des d'inicis de 2019. També un delegat del Govern, amb l'encàrrec precís d'informar el M.H. President de la Generalitat, i el major. Perquè intervinguessin per arreglar les injustícies que es produïen sistemàticament en el Cos.

Sis anys. Sense fer res internament. Perquè "no interessava". No es parla de fets banals. No es podria qualificar de simples entremaliadures la falsificació de proves, per part de funcionaris públics, per incriminar un innocent. Tampoc ho serien uns presumptes delictes de revelació de secrets, als quals se'ls afegiria la prevaricació, i tot englobat dins una "presumpta" estafa processal. També posseiria molta més informació sensible, guardada durant anys, de tota la cadena de comandaments, que podria fer avergonyir més d'un.

En són una mostra els fragments de text "encriptats" que el lector trobarà al llarg del llibre, i que només serán revelats si fos necessari. A més a més podría fer-se pública una seqüència de vídeo en la qual es veuria a "la ment privilegiada" que es descriu al llibre com "TT" , sol, passant en cotxe oficial, a altes hores de la nit, per davant del domicili de Xharck. 3 (TRES) presumptes delictes d'assetjament, prevaricació, i malversació de cabdals públics? Volen arriscar-se?, acceptaré de bon grat el desafiament.

En el cas del personatge anomenat "El Truites" hi ha tants vídeos gravats que perd la gràcia. Per últim, dir que no hi ha coincidència amb les dates dels dos anteriors llibres. De fet es "sobreposen" en el temps. Però, tant "La boira amaga l'assassí" com "Explica-m'ho quan arribis al més enllà" —es nota que l'autor s'està fent propaganda?— eren simples dramatitzacions en les quals es barrejava contínuament la realitat amb la ficció. Aquest llibre és diferent. La realitat, per ella mateixa, pot ser molt dramàtica.

Com diu la cançó: "To leave something behind", a Xharck li agradaria tancar aquesta etapa de la seva vida. Deixar-la enrere. Però, malauradament, sap que el procés es pot allargar en el temps. No depèn d'ell. Escriure-ho amb tot luxe de detalls —a part de donar-ho a conèixer— li servirà per fer "neteja mental". Havien estat deu anys intensos. Hi ha ítems, i detalls, que no havia arribat a comentar a ningú. I no per manca de confiança, sinó per "altres" motius.

MENTS PERILLOSES

És un dilluns, vuit de novembre de 2021. A Barcelona. Una sala de reunions de la primera planta d'un edifici gris. És la comissaria de mossos d'Esquadra situada a la Travessera de les Corts Catalanes. També la seu de la FAI. És l'acrònim de Fuck Ass Inquisittion, que com s'ha explicat prèviament podria fer referència al grup de persones que es fan policies per follar-se policies dins la policia. A dins la sala, i al voltant d'una taula, cinc persones assegudes. Totes porten vestit gris. Quatre homes, i una dona. No fan gaire bona cara. L'home assegut al centre llueix un gran bigoti gris... bé, canós:

—S'ha descobert tot, no sols han demanat els tres primers documents, m'acaben de confirmar que també volen accedir al Cos d'Escriptura. La jutgessa té coneixement de tot. Per si hi podia haver algun dubte, ha imputat TT tres mesos abans que prescrigués la revelació de secrets. És el final, no crec que..."

L'interrompé l'obertura sobtada de la porta. Entrà un home amb vestit negre. Corbata color verd fosc. Alt i prim, al voltant dels seixanta. Cabell canós, amb una barbeta de quatre dies. Tots s'aixecaren en senyal de respecte mentre els fulminava, un a un, amb la mirada. Els seus ulls semblaven dues guspires. Es col·locà al cap de la taula, i sense aixecar el cap digué:

—Seguin!

Hi hagué un silenci llarg que es podia tallar amb un ganivet.

—Algú de vostès em pot explicar com hem arribat fins aquí amb Xharck?

—No vam creure... —Havia parlat l'home amb el gran bigoti.

—No vam creure...! L'excusa de sempre!! —El tallà imperativament— Prou!! No ho vam creure necessari! Per què, per l'aparença física, o per l'edat? Per què no saben diferenciar la fredor, la tranquil·litat innata, de l'ànim d'ironitzar, o d'intentar prendre'ls el pèl? O potser pel que li havien explicat tercers? Si s'haguessin molestat tan sols en obrir el seu expedient!

—No podíem deixar que... —El senyor del bigoti canós havia tornat a parlar.

—No em tornin a interrompre fins que acabi!!! Queda clar? —Esperà tres segons— Vull escoltar-ho, queda clar?

—Sí, queda clar —Tots assentiren amb cara de resignació.

—Aquests són els fets. Xharck entra a l'Escola de Policia de Catalunya, en endavant E.P.C., el 1983. Destaca a les proves físiques, els cent metres en 10" 62/100, un temps remarcable! Però és que a la penúltima prova, tipus test de càlculs mentals, s'aixecà el tercer entre vuit-cents, havent acabat les sis-centes preguntes. Però ell sense cap errada. Això seria una primera indicació, però clar, havia passat el temps, hauria perdut facultats, no? Més tard demostrà que mantenia íntegra l'agilitat mental. Bé, un cop nomenat denota un esperit crític, amb ell no va això de "jo ordeno, i tu ho fas". Té suficient criteri propi, en base al que ha viscut prèviament per limitar-se a dir "sí!, senyor!". Segueix mantenint-se en bona forma física, bodybuilding, cinturó verd de

Tae-Kwondo, una punteria fora del normal amb l'arma, etc., etc. Té seriosos enfrontaments amb el cap d'aquell moment a Lleida, perquè era un fidel seguidor de la dita "la letra con sangre entra". No és gens estrany que hi topés.

L'estiu del 1986 sobreviu miraculosament en un dels incendis a Jorba. Algun cap pensant de la DPG d'aquells temps va decidir que els mossos podrien ajudar els bombers —més mans, més feina— . Però no estaven preparats per a aquesta tasca. Aquell migdia el foc els havia envoltat. Un camió de bombers va entrar a través de les flames, i rescatà el grup en l'últim sospir.

Un altre fet que parla per si sol. L'any 1988, en una operació "secreta" a l'Alt Urgell. Quatre de la matinada, tornant cap a La Seu per una pista forestal. Amb boira baixa. El company porta el mapa, i el va guiant. De sobte Xharck s'adona que el riu està paral·lel a la seva esquerra, quan l'haurien d'haver deixat enrere. Hi ha una discussió molt forta amb el company —estan a punt de treure les armes— ja que portaven un quilòmetre i mig en direcció equivocada. Però a més, era impossible donar la volta en un camí de dos metres d'amplada. Va haver de fer aquell quilòmetre i mig marxa enrere. La visibilitat era pràcticament nul·la, guiant-se només pels dos retrovisors. Amb un precipici de nou-cents metres a la vora dreta. Tres quarts d'hora més tard aconsegueixen arribar de nou a la bifurcació, agafant el camí correcte. Havien perdut quasi una hora i mitja. Xharck decideix accelerar la marxa, mantenint-se pegat a l'esquerra. Topa amb una roca camuflada per la vegetació, el vehicle fa un salt de vint centímetres sobre la pista, inclinant-se perillosament cap a la dreta. El seu company estava adormit, i es desperta en rebotar contra el sostre. Xharck aconsegueix estabilitzar el vehicle, i dominar-lo, a escassos cinc centímetres del barranc. Com a conseqüència del cop s'ha desencaixat una roda del Land Rover, quedant inservible. Aquella roda mai havia estat canviada. Afluixar cada cargol els suposa un esforç sobrehumà. Però a més, han de buidar uns dos-cents quilos de material, per accedir al gat, i a la de recanvi, que estava a sota. Després tornar-los a carregar. Dues hores en total per fer el canvi de la roda. Però això no és tot. El cop havia estat tan fort, que la direcció del Land Rover estava afectada. Mentre roden per la pista forestal li resten importància. Fa soroll, però respon. En aquest punt es produeix una anècdota que serveix per aixecar-los l'ànim. En sortir al tram de carretera, poc després de La Farga de Moles, el soroll de la direcció es fa més evident. Tant que en situar-se darrere un cotxe de turistes francesos, una parella d'avançada edat, s'aturen ràpidament a la dreta deixant-los passar. Atemorits. I és que el soroll que feia la direcció, cada cop que girava el volant, audible tal com si portessin un megàfon, era com un Tiranosaurus Rex que va en busca d'una presa. Mentre es divertien, esclatant a riallades, tenint ja a deu minuts l'objectiu, els companys, que els esperaven a La Seu, els donaven per morts, estimbats al fons d'un d'aquells barrancs. Així els ho comentaren en veure'ls aparèixer —"Anàvem a organitzar la recerca".

A començaments dels noranta, i al mateix temps que es diploma en Criminologia (tot alhora), quan sols una persona de cada cent tenia ordinador a casa, aprèn a programar. No sols en el llenguatge més potent aleshores, el C++ orientat a objectes, no, també en hexadecimal, i en binari. Com a hobby, en codi màquina!!! No està a l'abast de tothom. Encara no hi veuen res? Doncs mantenia intactes totes les seves facultats. Bé, segueixo. Durant dotze anys mai demana cap favor, malgrat que un familiar seu era una persona molt influent a Lleida.

Des del divorci —l'home del vestit negre seguia parlant— no havia mantingut cap relació estable, tan sols esporàdiques. Troba una persona afí el 1996. Tres anys

fantàstics. El maig del 1999, rep inesperadament la notícia de la seva mort. En un accident de trànsit. No pot ni acomiadar-se d'ella. Malgrat el cop psicològic que suposa, segueix endavant, sols els seus íntims el noten una mica més callat en els dies posteriors.

Hi ha més —l'home continuà— . Any 2001. Els membres d'un clan l'amenacen de mort. Havien vist com s'enviava a la presó catorze membres de la mateixa família com a responsables de multitud d'atracaments a benzineres dels voltants de Lleida. Durant un any ha de deixar d'anar a veure els seus pares, ha de deixar de moure's per on era habitual, i ha de llogar un pàrquing apart. Durant deu mesos pràcticament no surt de casa, si no és per anar a treballar. No ho comenta a ningú, perquè no creu que el puguin protegir. Fins que un dia diu prou. Aprofitant que s'havia detingut un dels caps, hi té una conversa privada d'un quart d'hora. Sense càmeres ni micròfons. Se suposa que el que Xharck li va dir al seu interlocutor seria inacceptable legalment, o fins i tot, considerar-se delicte greu. Però el cert, i és l'únic que importà, és que va córrer la veu entre tots els clans mafiosos la consigna que el deixessin en pau.

El 2002 hi ha un altre fet destacat. Arran d'un accident de cotxe, queda greument afectat de les cervicals. Un prestigiós traumatòleg de Lleida li pronostica que en deu anys estarà en una cadira de rodes, sense poder dormir, i amb dolors terribles. Haventse d'injectar morfina. Li diu que és degeneratiu, i no hi ha cap solució. Què penseu que fa Xharck? Ho accepta? Es resigna? No... ell li contesta: "Moltes gràcies, però això no passarà". Gràcies a un entrenament fet a mida, aconsegueix arribar a la segona activitat en unes condicions físiques fins i tot millors que vuit anys abans. Molt probablement aquest traumatòleg s'hauria tret el títol per correspondència, perquè, si no, no s'explica. Òbviament ha d'oblidar-se de fer segons quin esport, però ho supera. Però tampoc es limita a deixar passar el temps, no, assumeix responsabilitats en una de les poques opcions que li ofereixen. Perquè abans que es desenvolupés el tema de la segona activitat no n'hi havia cap de bona. Es tractava d'escollir la menys dolenta. El mateix cap de Lleida en aquells moments li diu "és el que hi ha...". Això sí, pel seu germà sempre ha tingut reservat un lloc privilegiat. No fos que es despentinés un dia de vent...

Ens trobem ja al 2005. Es produeix un fet que diu molt de la seva forma de ser. Veu que un dels ítems que ha de supervisar està sota mínims. Els caps no ho veuen igual. És llest, i sap que ha de cobrir-se les esquenes. Els diu: "hauré d'escriure...". Primerament li diuen "No hi ha motiu". Negocien, no els fa gràcia, però acaben donant-li el vistiplau. Ell analitza a fons les vulnerabilitats, i elabora diverses hipòtesis. Algunes podrien semblar descabellades. Amb informe oficial. Doncs tres mesos després succeeix l'impensable. Un individu aprofita una d'aquestes vulnerabilitats. És un fet públic, va sortir als diaris. Una persona amb trastorns psicològics es cola fins als vestidors, i es vesteix d'uniforme per anar a regular "el trànsit" al carrer Major de Lleida. És un ridícul en tota regla. Un daltabaix per la imatge del Cos. Molts encara estan patint les conseqüències d'aquest fet. Per no haver tingut en compte les hipòtesis que Xharck plantejava. Les conseqüències haurien estat castigar durament algú de baix. Sempre s'ha de trobar un boc expiatori. Però, en existir aquest informe previ, "salva la vida" dels dos companys encarregats de supervisar la vigilància, que haurien llepat.

Encara no s'adonen de qui és aquest individu? Qualsevol altre, en diagnosticar-li el problema, hauria agafat una depressió de cavall... L'any 2012 succeeix el famós episodi. A un malalt mental no se li ocorre altra cosa que furtar-li un pendrive personal. Amb informació molt important. Amb traïdoria.

—Però això no es va poder demostrar mai —l'home amb cara d'empollon havia parlat— , era una suposició seva...

Suposició... inspector Clousseau? O li hauria de dir directament Mr. Bean? Com es nota, tal com els diu ell a la cara, que mai han sortit del seu amagatall. Que mai han hagut de fer investigacions serioses, havent-se d'enfrontar a atracadors, o assassins. Quan succeeix un fet, o s'arriba a l'escena d'un crim, l'investigador no espera que les proves li expliquin el que ha succeït. L'investigador ha de formular-se en aquell mateix moment diverses hipòtesis de com haurien passat els fets. Després, amb les proves que van sorgint, va verificant aquestes teories. És com si un tingués davant tres o més puzles, on et queden entre deu —quinze forats— clau. Només un dels trencaclosques és el que correspon a l'escena. I algú et va passant peces "verificades". Proves indubtables. No es poden embotir a la força. En el puzle on encaixin perfectament està la veritat. Molts cops, d'aquesta manera, fets que semblarien evidents, queden descartats, i es descobreix com ha succeït realment. Vostès van fer tot el contrari. Tenien una teoria, la de la ment "més intel·ligent" de Lleida. No importava que alguns ítems no quadressin. Van intentar encabir-lo, a cops de martell, en aquesta fantàstica, i surrealista, història.

Bé, són policies de pa sucat amb oli —els mirà desafiant— . O hauria de parlar directament de "Loca academia de policia tres"? Perquè entre tots l'han fet ben grossa. El tema del pendrive ja va quedar demostrat, perquè el col·lector, a més d'imbècil, és un bocamoll. Anem als fets, Xharck té pocs indicis, però va descartant hipòtesis, i de seguida esbrina el que ha passat. Té un cop de sort, és cert, però la sort ajuda als qui s'esforcen. Amb una maniobra purament psicològica —em trec el barret— provoca que al "tarat" li agafi por. I se'n va a "papuchi": "Hòstia, he fet una cosa molt dolenta, ajuda'm!" "Tranquil, home, per això estic jo aquí. Dona-me'l, que jo m'encarrego." És tan eficaç la gestió que fa aquest "cerebrito" que la lia encara més. Només a algú amb el CI inferior al d'una cabra se li podria ocórrer una història com la de les sabates. És per riure, sí... Si no fos que farà plorar a més d'un. Xharck l'adverteix, li dona l'opció de rectificar, però l'altre, que té la capacitat intel·lectual, i l'agilitat mental d'una marmota en temps d'hibernació, s'entossudeix en la seva "versió". Xharck el denuncia penalment. A partir d'aquí, i malgrat tota una sèrie de mesures preses contra ell, no recula ni un centímetre. El prospector, que és inepte de collons, reconeix públicament els fets quan s'arxiva el cas. Fins i tot el delicte de vulneració de la intimitat. En alguns llocs l'anomenen el col·lector, en altres aspersor. Jo personalment crec que és les dues coses, un col·lector de merda, que després "l'escampa" per tot arreu.

Per què era tan important aquell pendrive? La seva parella i confident des de feia anys, havia mort en circumstàncies dubtoses. Dins de la memòria podria haver-hi informació sobre les persones que, indirectament, haurien causat la seva mort. Fins que no torna a tenir "parella" coneguda, set anys més tard, està sol. No ho veuen? En el període en què vostès posen en marxa l'esmicoladora està sol. Vostès necessiten tot l'aparell del Sistema per moure un dit. Ell, en els moments crítics, quan una persona normal es rendiria, sempre, repeteixo, sempre ha estat completament sol. Psicològicament sols un de cada cent ho resistiria, vostès, òbviament, acabarien al psiquiàtric... Ell en surt reforçat, tant mental com psicològicament.

Els anys 2015 i 2017 Xharck publica dos llibres. Tothom que ha publicat al Cos, que són uns quants, han perdut el cul per convidar els seus superiors. Ell no, considera que és un tema personal, i a més ho diu públicament. Segurament els que hi hauria pogut convidar ho consideren una ofensa. A ell li dona igual. Però és que això no és tot. A